

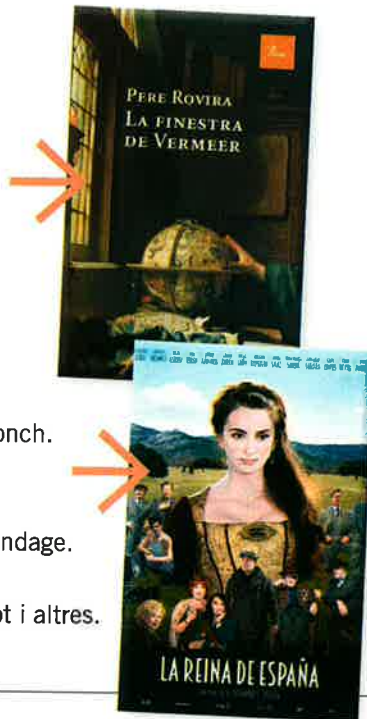
La tria

per ANDREU LONCÀ

ELS 16 TÍTOLS DEL 2016

- *Fúsi* (Corazón gigante) Dagur Kári
- *Suite Borgenca*, Eduard Batlle.
- *La finestra de Vermeer*, Pere Rovira.
- *Estranya forma de vida*, Ferran Sàez.
- *El dia del cérvol*, Marina Espasa.
- *Haru*, Flavia Company.
- *En aquesta part del món*. Guillem Simó.
- *Poesia de joventut*, Jordi Pàmias.
- *Youth*, Paolo Sorrentino.
- *La mandra no és un ocell*, Francesc Gelonch.
- *La reina de España*. Fernando Trueba.
- *Historia de una pasión*. Terence Davies.
- *Genius (El editor de libros)*. Michael Grandage.
- *Aliados*. Robert Cemeckis.
- *Memòria de la felicitat perduda*. Matxicot i altres.
- *Pacte de silenci*. Llorenç Capdevila.

del mite. El primer, *L'any del cérvol*, afronta el primer gran repte de tota vida: cercar el nom i cercar la pròpia aventura. Sense nom no hi ha ni aventura ni vida; el segon, *Haru*, ens recorda que hem de reconèixer el que som: l'irreductible i profund nom de la nostra essència. Reconèixer-nos en allò que hem estat quan encarem la vida.

El gran film de l'any és *Història d'una passió*, la bella biografia de la poeta Emily Dickinson. La dona lliure i culta contra el món masculí, adust i advers.

El dietari és la gran aportació de la temporada: Pere Rovira, Ferran Sàez i Guillem Simó han editat llurs peculiars diaris personals, filosòfics, pòstums. La radiografia de l'ésser en l'escriptura.

De la poesia cal subratllar dos volums: la poesia de joventut de Pàmias i la poesia de joventut de Francesc Gelonch: dues cares del llenguatge literari poètic: el logos i l'antilogos.

Les pel·lis més belles no tenen discurs on assentar-se: *La reina de España* de Trueba ja no troba el lloc comú de l'antifranquisme. El franquisme, subterrani, ens inunda. Matxicot ens ho il·lustra amb les memòries de la felicitat perduda al col·legi de sant Anastasi de Lleida.

Genius (El editor de libros) ens evoca que editar és col·laborar amb l'autor. Ratllar. Corregir. Són bons els llibres que ragen vida.

Aliados és el film que ens acontenta sobre l'amor que naix de la convenció i la complicitat laboral i s'acaba, com cal, amb la mort.

Emperò, 2016, és l'any de l'acabament de la solitud, no del franquisme, no de la crisi econòmica, de la solitud.

L'acceptació

Els balanços són interessants. Els anys passen sense aturador, velocement. Un balanç pot ser un dic, un marge, un límit. 2016 ha estat l'any de l'acabament de la soledat. La pel·lícula que paradoxalment ho expressa és *Corazón gigante*. El film irlandès, del·là de les aparences lletges, mou subtilment la consciència cap a la llibertat, des de l'acceptació de la derrota. El gran llibre del 2016, sense gaires dubtes, és *Suite Borgenca*, escrit per Eduard Batlle. És la bandera esquinçada de les il·lusions de la classe mitjana. Els altres grans llibres de l'any, imperfectes però saludables són, al meu entendre, *L'any del cérvol* i *Haru*. Dues dones: Marina Espasa i Flàvia Company han encarat la vida des

PACTE DE SILENCI
Llorenç Capdevila (Pagès)